

læser hollandske aviser. Nu er der jo moskeer i Danmark, det er der jo, men hvorfor får man af den hollandske presse det indtryk, at der overhovedet ikke er en eneste moské i Danmark? Jo, det gør man beklageligvis, fordi der hele tiden kommer nyheder om situationen i Danmark, hvor det siges, at vi ikke behandler flygtninge og indvandrere godt nok, og så skal indenrigsministeren altså til at forklare, at der trods alt er moskeer i Danmark, og at der trods alt er en vis ytrings- og religionsfrihed i Danmark.

Men nemt er det jo ikke at få lov til at bygge en moské i Danmark. Det ved vi jo alle sammen godt, så jeg synes, artiklen i Information i dag giver stof til eftertanke, også i forbindelse med denne debat. Når debatten handler om, hvor meget vi skal kæmpe for menneskerettighederne, herunder religionsfriheden, ude i verden, er det jo nok også på sin plads lige et øjeblik at vende blikket indad og efterforske, om vi selv på alle punkter lever op til de standarder, som vi – naturligvis med god ret – forlanger, at alle andre skal efterleve, og her vil jeg bare i stilfærdighed gøre opmærksom på, at Danmarks internationale anseelse altså er for nedadgående og desværre ikke helt uden grund.

Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at det bare var en smædekampagne, som var iværksat af international presse. Men desværre har den jo sin baggrund i den flygtningefjendtlige holdning, som har indsneget sig hos mange partier her i Danmark, og som jo også rent faktisk har påvirket den lovgivning, som gennemføres af et flertal her i Folketinget.

Jeg er meget enig med hr. Per Stig Møller, når han siger, at hvis man først begynder at pille ved en af de fundamentale menneskerettigheder, ryger de alle sammen, fordi menneskerettighederne er og forbliver udelelige. Alene af den grund er religionsfriheden en udelelig part af den samlede tros- og tænkefrihed, som er et grundelement i menneskerettighederne. Forsamlingsfriheden og retten til at organisere sig omkring de tanker og den tro, man har, må aldrig anfægtes.

Men tilsvarende er jeg selvfølgelig fuldstændig lige så enig med de ordførere, som har fremhævet, at der også er en anden menneskeret, nemlig friheden for tvang, frihed for f.eks. religiøs tvang, frihed for mennesker til ikke at blive underlagt fundamentalistisk lovgivning, som vi jo desværre i forbindelse med alle de store religioner ser blive udøvet i religionens navn rundt omkring i verden, det være sig i

amerikanske delstater, i fundamentalistiske republikker osv. osv. Derfor er det selvfølgelig glædeligt, at så mange partier i dag har kunnet enes om at fremsætte et forslag til vedtagelse, der jo fundamentalt set er en bekendelse til menneskerettighederne.

Forslaget er i den forstand enkelt og godt, og derfor vil det også være pinligt til det næsten ubærlige, hvis det skulle vise sig, at der er et parti her i Tinget, som kan få sig selv til at stemme imod det forslag. Det ville jo bare gøre indenrigsministerens opgave i det hollandske endnu mere umulig, så derfor håber jeg, at hr. Peter Skaarup kan gå herop og meddele, at der trods alt – trods alt – er en nedre grænse, og at den går dér, at man trods alt vil sætte fingeren på den grønne knap, når forslaget til vedtagelse kommer til afstemning. Det håber jeg at hr. Peter Skaarup vil bekræfte.

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Frihed 2000 takker også Kristeligt Folkeparti for denne forespørgsel, for det er for hele verden det vigtigste område, vi har med at gøre. Samtidig vil jeg også takke udenrigsministeren for hans redegørelse.

Det er vanskeligt at redegøre for et så stort spørgsmål, nemlig om Danmarks holdning til religionsfrihed og retten til at dyrke religion. Det skulle jo være enkelt for alle, men alligevel er det et stort område, og selvfølgelig vil vi i Danmark arbejde for religionsfrihed overalt i verden. Og endnu vigtigere: Også retten til overalt at skifte religion, hvis man ønsker det, er med i forespørgslen, for det er jo stadig det største problem, når man kommer rundt i verden uden for vores egen verdensdel.

Det er dejligt, at et enig Folketing tager det som en selvfølgelighed og som en selvfølgelighed dermed støtter menneskerettighederne. Det er en selvfølgelighed, vi regner med i Danmark og i vores verdensdel, at der er religionsfrihed, men desværre er det ikke sådan overalt. Nogle steder har man en bestemmende religion, som undertrykker et mindretal.

Hvor grænsen skal gå, skal vi være forsigtige med at fastslå. Vi skal være forsigtige med ikke at være fordømmende, men vi kan give udtryk for, at vi ikke accepterer en sådan dømmende religion. Men skal vi i dialog med de mennesker, skal vi udtrykke os på en sådan måde, at vi kan tale med dem, for overalt i verden er det jo sådan – og det har det altid været – at et samfund uden religion er et samfund, hvor be-